

»Jeg skal forresten hilse dig fra ham«.

»Hilse fra hvem?« spurgte Jytte, som ikke troede, hun havde forstaaet ham rigtigt.

»Inden Dihmer rejste herfra, bad han mig om ved passende Lejlighed at bringe dig og Tante hans Hilsen. Han talte om jer begge to med den største Venlighed«.

Jytte vovede nu ikke at spørge om mere, og kort efter ringede hun af.

Resten af Eftermiddagen tilbragte hun henne i Sofahjørnet med en Pude under Kinden. I Tankerne gennemlevede hun sit sidste, i enhver Henseende saa sørgeligt mislykkede Møde med Dihmer — ikke selve den egenlige Ulykkesdag, da hun havde været saa nervøst forstumlet, at hun knap mere huskede, hvad der foregik — men Aftenen forinden: det første Gen-syn og dets Overraskelser. Hun saa ham navnlig for sig i en bestemt Erindring, som i det forløbne Aar ofte havde forfulgt hende. Det var efter Mid-dagen paa Hotellet, da hun sad i den overfyldte *hall* sammen med sin Mor og Hr. v. Auen og saa paa de ækle neapolitanske Dansere. Hun var bleven lidt urolig, fordi han havde förladt dem. Det anede hende, at baade Selskabet og Underholdningen havde mishaget ham, og at han var gaaet bort i Vrede. Da stod han pludselig i Døren til et af Læseværelserne, og det slog hende i det Øjeblik, hvor underlig for-skellig han var fra alle de andre Herrer. Der laa et